

www.victoritadutu.wordpress.com
www.victoritadutu.home.ro
www.vicdutu.wordpress.com
victoritadutu@yahoo.com

CUVINTELE

VOLUMUL II

Victoria

Dutu

Aparitia celui de la doilea volum de versuri :
”Cuvintele”,
la Editura Muzeului Literaturii Romane ,
noiembrie 2005

Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o
prezentare televizata , la postul B1.TV,
la emisiunea “**Lumea**
Cartilor.Un poem pe zi”.

Liniste

*

1

nu stiu ce m-a facut astazi
sa ma aseman cu un copac violet,
inflorit cu flori verzi albastre
si parca prin fiecare frunza
vantul imi soptea
cuvantul,
ce nu-i puteam rosti
întelesul

*

2

liniste
prea multa liniste,
zgomotul patrunde
cu putere,
dar nu poate
cuprinde linistea
intr-o imbratisare
de neinteles.

*

3

imi este frica de zgomot,
de linistea
ce nu se lasa cuprinsa
de zgomot.
zgomotul acesta
atat de violent
imi ia puterea
de a privi
dincolo de
ceea eu cred
ca as putea
cunoaste.

*

4

sa ating
linistea, ca o
prezenta,
dincolo
de gestul meu
de a cuprinde
manunchiul de cuvinte
ucise de zgomot.

*

5
cineva priveste
din departare,
eu nu-l pot vedea,
dar inchipuirea
creste atat de tare
incat privirea
alungata de
teama unui gand
nerostit
asteapta sa fie privita
de catre cel ce este
dincolo de mine.

*

6
imi este teama
de linistea
ucisa de zgomotul
ce se preschimba
in mine,
in linistea
unui blestem

*

7
cineva
s-ar transforma

intr-un om
apoi
dintr-un om
in mai multi
oameni
si dintr-o data,
cu mana ridicata
in zare
ar face semne
nevazute
in rasarit.

*

8
eu maresc totul
la alta scara
pana ma prabusesc
in propia mea
minte.

stiu ca nu trebuie
sa-mi ucid
inchipuirea
dar numai ea
este prezenta
in realitatea ce o
traiesc fara sa o
pot atinge cu mana.

*

9
e oare rau
sa privesc,
sa ating
gandul celuilalt,
care fuge,
care se ascunde
inficosat,

de palma altui gand
ce nu a lovit inca?

*

10

ochii lui scapara
scantei devenite
doar parere de zambet,
dar durerea
tasnita pe umbra
peretelui ce o
cuprinde,
tremura de spaima
in disperarea lumii.

*

11

o unda de soc
face ca totul
sa se inverseze
si in loc sa
privesc inainte
privesc inapoi,
pasesc in felul acesta
pe un drum
ce se largeste la
infinit.

*

12

zarva, tacere,
liniste, atat.
nimicul cuprinde

ca intr-o haina
golul de dinaintea
unei caderi.
dupa cadere
este mai mult
decat golul
in nimicul
celui strivit.

*

13
apare gandul
cuprins intr-o umbra
ce se pune
intre soarele rasarit
si noaptea ce
vrea sa apuna
si sa rasara
la plus infinit.

*

14
golul acesta
cuprinde
doar obiectul
ce nu mai este.
obiectul acesta
si-a pierdut forma,
se striveste acum
pe el insusi
in doua goluri
ce se intersecteaza
in ochiul meu
ce vrea sa
tasneasca prin spatii.

*

15

lucrul acesta
s-a cuprins
pe el insusi,
se vede pe sine
pentru ca
forma nimicului sau
si-a pierdut
calitatea vietii.

*

16

intr-o oglinda
se vedea pe
el insusi
in aceasta
strafulgerare
si nu-i mai era frica.
da, da, nu-i mai era frica,
pentru ca
obiectul acesta
a devenit un gand
ce nu mai facea
nici o umbra.

*

17

lucrul
care a scapat
de propriul lui gol,
a devenit o bijuterie
dintr-o alta coroana,
diamante,
ce nu mai pote fi calcate
in noroaiele drumurilor.

*

18

oboseala inchide o
fereastră,
inchide doua ferestre,
inchide mai multe
ferestre,
apoi ferestrele
ma inchid pe mine
in oboseala gandului.

Linie

*

19
eu merg pana departe,
fac un pas.
nelinistea imi
inchide ochii,
pleoapele,
eu vad
prin fereastră ce a devenit
o lume subtire,
infinita.
vad si ma strecor
prin aceasta lume
prin care eu
am devenit un punct.

*

20
lumea pluteste.
eu sunt punctul
din linie,
merg printr-o fereastră
atat de deschisa
incat pamantul
ca o sfera inofensiva
poate trece prin ea.

*

21

linia mea e un drum,
un drum pe care
eu nu-l pot desena
nu-l pot descrie,
dar stiu ca frica
si oboseala
se imbratiseaza,
dandu-si mana
prin aceasta fereastră
prin care
numele meu
patrunde nestingherit.

*

22

aici cuvântul poate fi
doar un nume,
care pluteste sub forma
unui sunet
aruncat in infinitul
din launtru.

*

23

in infinitul din afara,
gandul oboseste
sa priveasca
dincolo de numele lui.
liniile frante
devin in felul acesta
universuri
asemeni unor
foi de hartie

asezate intr-o carte
pe-un raft.

*

24

iau cartea
si fara sa o deschid,
o transform intr-un gand
plutitor pe o linie
paralela cu lumea,
unde eu sunt
doar un nume
ce dorm.

Frumusete

*

25

cunosc lumea,
privesc,
o privesc de la distanta,
nu stiu cum
sa pasesc,
nu stiu
cum sa merg,
imi este frica
de pasul meu,
care ar putea distruge
frumusetea
ce nu o pote
intlege.

*

26

frumusetea aceasta
se ascunde mereu.
nu stiu pe unde
sa merg,
pentru ca ea,
fiind a lumii,
vreau sa o
pot cunoaste,
dar pot intelege
oare nesfarsitul,
atunci cand raman
singura in fata
unei frumuseti
ce mi se ascunde?

DRUM

*

27
aici
e un drum nesfarsit,
care se largeste
eu merg pe el
cu privirile atintite
la cei de langa mine
si in felul acesta
ma tem.

*

28
aud doar voci
ce ma sperie,

unele ma ademenesc,
spun cuvinte
intortochiate,
pe care eu nu le inteleg,
dar merg pe acest drum
si eu dorm in mers
fara sa imi pese
de tot ceea ce vad,
de ceea ce
se intampla cu mine.

*

28
aici e doar intamplarea,
nu va fie teama
gandurile mele
sunt aici,
priviti-le,
eu le culeg
ca pe niste pere coapte
dar in interior sunt
amare si verzi.

*

30
da, arat mana,
palma mi-o arat,
dar nu se intampla
mare lucru,

pentru ca in
aceasta calatorie,
doar gandul neputincios
se mai framanta,
sa poata scapa,
de ceva nestiut.

*

31
cand privesc
catre zarea
ce se aterne
in spatele meu,
atunci , totul
dintr-o data
devine pentru mine
de neanteles.

*

32
sunt aproape,
cat mai aproape
de o imagine.
privesc in gol
si cred ca eu pot
sa pasesc.
eu fac pasi,
dar totul se intampla
doar in inchipuire.
realitatea pentru mine
poate deveni
doar cuvantul Tau.

*

33

eu in lume stau
lipita cu fruntea,
de o imagine
ce-mi devine
gand permanent:
"am in fata mea
doar un drum
ce se largeste
la infinit"

*

34

am facut o distinctie
intre mine si
un drum din inchipuire,
o mana din afara mea
m-a luat de mana
mea stanga,
nu m-am speriat
ca nu am putut
sa o vad!

*

35

pe malul din urma
privesc,
privesc
marea de cuvinte
cum
tipa in valuri
in jurul eului meu.

Gradina

*

36

cu doi ochi inchisi
ce vor sa vada
mana ce m-a atins
si m-a impins,
m-a tras
de mana mea stanga,
pot sa vad
un punct de departe
din inchipuirea
unei gradini.

*

37

gradina
a facut un ocol
si mi-a adus copacul in palma,
eu sunt cu el,
cu cel care ma impinge de la
spate sa merg
pe drumul ce nu-l pot vedea
decat prin
atingerea bratelor.

*

38

eu am ochii inchisi,
dar cu ochii deschisi
pentru o lume
ce o pot vedea.

caut cu mana
un semn
de departe
si simt o alta
mana ce ma atinge.
atunci mai fac
inca un pas
de una singura.

*

39

mana aceea a incetat
sa ma impinga ,
sa ma traga
dupa ea.
astept,
nu se intampla nimic,
atunci am din nou
ganduri , imagini
si întind bratele,
sa caut ciocnirea
de mana calda
ca sa
pot sa pasesc
mai departe
pe drumul drept.

*

40
de multe ori
atingerea aceea
e imbratisarea
unui copac.

asa traiesc un alt
inteles
din gradina transformata
in cuvintele mele
din amurg.

*

41
stiu
ca pot sa vad.
deschid ochii,
chiar daca nu vād
decat imagini iluzorii.
vād intr-un fel
in care doar
pasii gandului
merg pe un alt drum.
ei trebuie sa atinga
un alt pas
si numai dupa aceea
urmatorul
va pasi fara teama.

*

42
inca un pas
imi este permis,
pentru ca ,
am atins astazi
mana
unui gand,

ce face ca drumul
pe care merg,
sa se largeasca la infinit.

*

43
drumul pe care merg
e un drum inutil,
e drumul
ce atinge
picioarele mele
cu un inghet
al normalului,
care ma scufunda
in vartejul uitarii.

*

44
caut prin iluzoriu
mana ce ma atinge
ca sa fac
pasul correct.

Pași

*

45

eu vreau sa merg
pe fiecare dintre
drumurile
de sub picioarele mele.
traiesc intr-o inselare,
pentru ca totul
sa fie posibil
doar

acolo unde
nu mai privsc.

*

45
rascrucea de drumuri
nu este decat
in inchipuirea mea.
apas pe aripa vantului
ca sa pot zbura
intr-o lume iluzorie
ce ma face
sa cuprind in mana
cele patru drumuri
ce nu le pot vedea.
oare nu asta este
inselarea mea?

*

46
priviti!
eu merg
si-mi masor gândurile
cu un cuvânt
inventat de mine!

*

47
lumea aceasta
ma poarta
intr-o haina
ce ma stramtoreaza
si eu sunt vina
pentru care
matasea ma strange
si n-u pot s-o port

doar creanga copacului
ma agita
cu frumusetea lui
si ma invita
se dezbrac haina lumii
si sa imbrac matasea cerului
ce poarta in ea
imaginea crengilor
leganate pe oglinda albastra
in care eu ma privesc.
traies in aceasta haina a lumii
ce o port mereu
si nu pot sa o lepad.

*

48

Doamne, astazi sunt trista
e semn ca m-am indepartat de Tine
dar nu stiu cum ss fac
pentru cs numai bucuria
imi da putere sa merg
mai departe.
cat de mult ma inspaimanta viata
dar de ce traiec aceasta spaima ?

vreau sa ma las in purtarea Ta de grija
dar sa nu ma mai tulbur.

*

49

cuvintele sunt,
poate nici nu mai stiu,
o simpla miscare de aer ,
un zbor de pasare,

cu o viteza uluitoare
ce se ascunde
de zborul rapitor.

*

50

la el , cel nestiut
fug la el cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari
in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni.

*

51

ochii mei in privire,
se infricoseaza
la umbrele uriase
facute de mana
infricosat
catre soare.

*

52

nu pot sa spun
nici ca el curge
nici ca el sta.
obiectul acesta
ce nu mai este,
era candva un ochi
prin care gandul
putea sa vada
staãfulgerarea
unei idei.

*

53

stiți ca exista acest obiect
devenit gand
ce nu mai poate fi distrus
de nimeni.
gata , nu-mi mai este frica.

*

54

din fereastra apoi
sticla se topeste
intr-o raza,
venita de nicaieri.
raza lumineaza
intr-un alt intuneric
ce nu poate cuprinde
angoasa gandului.